

Survival-hindernis-jurylid

door Jan Wijngaarden

Zo, die kreet staat op papier. Ik ben voor het eerst in mijn leven jurylid. Sonja Machiela heeft, na vele jaren tevergeefs te hebben gevraagd, mij gestrikt. Ik krijg van haar de keus: of verhuizen uit De Knipe of meedoen. Afijn ik ga het avontuur met Sonja aan. Ze doet tenslotte net als of het heel leuk is!!!!!!!

Vrijdagnacht rol ik om 1 uur in m'n bed. Onrustig. Ik moet de wekker zetten, om half negen verwachten Sonja en Helma Siebenga mij op het terrein. Ik weet ook niet wat me te wachten staat. Enkele keren schrik ik wakker, hangend in de touwen in de apenhang.

De wekker gaat. Shit, het regent dat het giet. Mijn regenkleding ligt ergens in de caravan. Mijn regenjack ligt bij m'n broer in Terhorne en mijn reserve-jack ligt bij mensen in De Glind(Veluwe). Ja het is zo, ik laat nog wel eens een kledingstuk slingeren. Ik zoek alternatieven: een maat te klein regenjack van mijn vrouw, een kapotte paraplu, een kapotte poncho(die was voor eenmalig gebruik) een handdoek als hoofddekseel. Zo!!! Ik ben klaar voor vertrek. Helaas als ik bij de start aankom fietsen, is alles beneden de gordel al kletsnat. Regen.

Maar dan!!!: 8.30 uur Ontvangst door Helma en Sonja, dáár word je blij van. De dames stralen droog weer uit. Prachtig. Je krijgt een persoonlijke begroeting, je krijgt een zak met eten en drinken, je krijgt een tas met papieren en je krijgt 1 muntje. Wat je niet allemaal krijgt uitgereikt. Regen

Op naar de tent. Douwe Minkema schenkt enthousiast een bak koffie in.(nog geen bier) Langzaam ontdooi ik en bedenk dat ik het misschien toch wel leuk vind deze dag.

Ik zie bekende en onbekende mensen. Ik start mijn eigen Mienskip-project en begint een praatje met Wolter of Rudy(die twee kan ik nooit uit elkaar houden), met Cees Hornstra(de vader van...) en vele anderen. Het wordt zowaar gezellig. Eigenlijk jammer dat je straks bij een hindernis moet zijn..... Regen.

En dan op pad naar hindernis nummer 18 ergens in het bos in de buurt van de Weversbuurt. Je kunt er vergif op innemen, maar nummer 17 blijkt vlak

vóór onze hindernis te zitten. En we zijn 1 ½ uur te vroeg. Wie staan bij no 17?? jawel Alie Cnossen en Francisca Hornstra(jawel de dochter van hiervoor..) Toeval? We maken er een regenachtige praatgroep van, met koffie en..... regen.

En dan krijgen we controle: eerst de organisatie met een check of we al op onze post zijn. En dan een heuse controleur van de survivalbond. Deze maakt een praatje en test tegelijk of wij capabel genoeg zijn voor dit werk. Geslaagd. Regen

Ik ben zowaar ietsje zenuwachtig. Daar komen de eerste deelnemers. Ik heb geen idee wat ze precies doen. Volgens de instructiefilm mag je niet langdradig zijn als jury. Maar als ze eenmaal in de touwen hangen, klets ik ze de oren van de kop over van alles en nog wat. Behalve over survival-dingen(daar heb ik geen verstand van) Er valt mij 1 ding valt op. Bijna iedereen bedankt mij na de hindernis. Ik vraag mij af of ik iets bijzonders voor hen doe. Droog

Het is bijna twee uur en onze hindernis gaat straks buiten dienst. Wachten op de bezemloper. Dus niet stiekem weggaan. Oeps, blijkt een bezemfietser te zijn, daar raak je van in de war. We mogen weg.... Wel alles inleveren bij Sonja en Helma. Droog.

Op het terrein zijn Sonja en Helma nog steeds op hun post. Ik meld mij af en vertel iets te enthousiast dat ik het leuk vond. Sonja denkt onmiddellijk vooruit en legt een claim op mij voor meerdere dagen in 2019. Soms praat ik dus iets teveel. En ja, alweer een muntje en nu mag je ook bier vragen. Dat ga ik doen. Droog.

En voor de survival-specialisten: Voor een technisch verslag moet je niet bij mij zijn.

